

Ivetin příběh & rozhovory

To bylo překvapení. „Je tam ještě jedno!“ zvolala zdravotní sestra, která asistovala na Velký pátek 8. dubna 1966 v malebné valašské vsi Čeladná v beskydském podhůří při porodu Zlatavy Bartošové. V těch dobách totiž ještě neexistoval ultrazvuk, a tak se maminka Bartošová dozvěděla, že to jsou dvojčata, teprve na porodním sále. Iveta si ale počkala, narodila se až jako druhá z jednovaječných dvojčat. Patnáct minut po své starší sestře Ivaně. Byl to těžký porod a Ivetu muselo k prvnímu nadechnutí přivést až porodníkovu plácnutí po zadečku. Doma, v Kopané u Frenštátu pod Radhoštěm, se na sestřičky těšil o dva roky starší bratr Lumír a tatínek Karel. A co dostaly holčičky do vínku od sudiček? Houževnatost i umělecké nadání. Ne nadarmo se říká, že kdo přijde na svět na Velký pátek, má prý před sebou výjimečnou budoucnost.

Vztah Ivety a Ivany byl již od samého počátku složitý. Přestože jsou jednovaječná dvojčata, každá z nich je naprosto jiná. Jako by jedna byla ze žlutku a druhá z bílku. Ivana byla odjakživa energická, odolná, průbojnější, trucovitější a měla více sebedůvěry i sebejistoty. To vše Ivetě chybělo a vlastně chybí po celý život. Od dětství byla – a zřejmě pořád je – uzlíček nervů, precitlivělá, tichá, naivně důvěřivá a poddajná. „Iva si vzala energii i odolnost, a na mě jako by nezbylo. Líkala s klukama, raději nosila kalhoty, jezdila na koních. Já jsem spíš klidná, plachá, poslušná,“ přiznává Iveta. Přesto se jí však podařilo stát se podstatně úspěšnější a známější než dvojče Ivana. Možná proto, že je velmi tvrdohlavá a umí si jít za svými cíli. „Myslím, že jsem fyzicky zdatnější než Iveta, jen tak něco mě neporazí, přesto si vzpomínám na jednu zvláštní příhodu. Šla jsem po ulici, pak jsem zamířila do telefonní budky, abych si zavolala, když mě přepadla silná závrať. Nejdřív jsem se nemohla pár vteřin vzpamatovat, ale vzápětí mě napadlo: ‚Proboha, to bude zase Iveta.‘ Hned jsem jí zatelefonovala a zjistila, že ji postihlo něco velmi nepříjemného, že je právě v mimořádném stresu,“ svěřila se v roce 1996 týdeníku Květy Ivetina sestra Ivana. A ještě prozradila, v čem se i dnes od sebe dvojčata liší: „Nesnáším maso a kořeněná jídla, což si Iveta naopak ráda dopřává. Také máme rozdílný styl v oblékání, ve výběru parfémů, ale hlavně se nám líbí úplně jiní muži. V tomhle směru je náš vkus naprosto odlišný.“

Maminka pracovala na poště, tatínek jako soustružník v kopřivnické Tatře. Iveta vyrůstala v roubené chalupě, kde se kromě rodinné lásky pěstovala i láska k hudbě. Oba rodiče působili v místním ochotnickém divadle, tatínek hrál na trumpetu, maminka zpívala se souborem valašské písničky. Kromě kultury se věnovali i sportu a péči o domácnost a zvířata. „Naši měli spoustu domácího zvířectva, ovce, králíky, slepice, kohouta, kočky, psa... A o všechno se dobře starali,“ zavzpomínala v nejednom rozhovoru Iveta.

Domek Bartošových v Kopané je v mírném svahu daleko od hlavní silnice. Původně tam stála dřevěná chalupa, ale rodiče si na jejím místě postavili zdě-

Iveta prožila dětství v rodinném domě rodičů v krásné přírodě Beskyd.

ný dům. A za domem se kdysi učila Iveta lyžovat. „Od čtyř let jsem stála na lyžích. Na svahu v zahradě nás táta učil lyžovat. Ivaně to šlo hned, já pořád padala. Ona se už šla dívat na televizi, ale já se dál trápila... Vždycky to tak bylo, já jsem musela víc dřít. Po čase nás tatík s Ivanou a Lumírem honil na dlouhých túrách po Beskydech.“ Tatínkova důslednost a tvrdá fyzická příprava ale měly svůj důvod. Křehká Iveta totiž trpěla od dětství lehkým handicapem – měla problémy s páteří, a proto chodila trochu shrbená. Musela absolvovat náročná fyzioterapeutická cvičení, která ji sice trochu srovnala, ale problémy dodnes úplně neodezněly. Horské běžkaření s tatínkem přineslo brzy své ovoce. Poté, co s Ivanou po dvou letech školky a čtyřech letech základní školy přešly do školy v nedalekém Frenštátě pod Radhoštěm, začala Iveta chodit do třídy se sportovním zaměřením. V létě se trénoval sprint a v zimě běh na lyžích. Úspěšně sportovala až do osmé třídy a na svém kontě má mnoho vítězství v okresních závodech. Jedním z velkých úspěchů bylo i čtvrté místo na krajském přeboru v běhu na běžkách, dodnes má doma schované medaile z té doby. Do jejího dětství také patří sloni a známky, které jako malá sbírala. „Zpívání a později koně, k těm mě přemluvila moje sestřička,“ přiznává Iveta své dva největší koníčky v dětství.

„Byla jsem hodné dítě, nevyváděla jsem žádné lumpárny,“ ohlíží se zpět Iveta. I když na jeden průšvih si vzpomene: „Vedle našeho pokojíčku, kde

jsme se sestrou spávaly, je síňka a v ní stála v květináči krásná kytka. A já si jednou hrála s lístečkama té kytky a kus květiny jsem ulomila. Vzpomínám si, jak mě tenkrát přepadl pocit, že jsem udělala něco tak strašlivého, tak zlého, tak hrozného, že jsem začala nešťastně brečet, utekla jsem, schovala se mezi dřívím a harampádím v kůlně a trvalo půl dne, než mě táta s maminkou našli. A vlastně ten pocit viny mám dodnes. Často mě napadá, že i teď někomu ulamují kus květinčky...“

Na základní škole spolu Iveta s Ivanou neseděly v lavici. „Rozesadili nás, abychom na sebe neměly špatný vliv. Já jsem vždy seděla vzadu a Ivča vpředu.“ A s Ivanou Iveta často nešla ani do tanečních. „Já tam chodila na rozdíl od sestry s radostí. Ivča stávkovala. Nechtěla být mé dvojčce. Jako partnery jsme měly dva kluky, taky dvojčata, kteří vypadali úplně stejně.“ Přesto na sebe obě holky už od malička hodně držely. „Jsme holt tuplovaní Berani,“ směje se Iveta. „Ve škole jsme ani nepotřebovaly jiné kamarády. Když jsem odešla v sedmnácti do Prahy, Ivču to táhlo pořád za mnou. Tak dlouho bojovala, až se jí to povedlo.“

Budu slavnou zpěvačkou!

Už tehdy Iveta věděla, že její srdce hoří pro něco úplně jiného než pro vrcholový sport. Nevydala se tak v lyžařské stopě skokana Jiřího Rašky, slavného rodáka z Frenštátu pod Radhoštěm, městečka vzdáleného jen pár kilometrů od Kopané. Její srdce plálo pro muziku a zpěv. Sen o tom, že bude slavnou zpěvačkou, měla již od pěti let. Tehdy se rozhodla jednou stát po boku svého idolu Karla Gotta a zpívat s ním duet. Nikdo z rodiny jí to tehdy nerozmlouval, brali to spíše jako dětský rozmar a poblouznění záblesky světské slávy. Ivetu však její sen o dráze sólové zpěvačky neopustil a začala na jeho splnění tvrdě pracovat. Po létech duet s Karlem Gottem skutečně natočila. A ne jeden. Také snila o tom, jak bude slavná a bude žít v Praze. „Už jako malinká jsem chtěla do Prahy. Dokonce jsem měla takový sešit, do kterého jsem si vylepovala obrázky Prahy. Tenkrát pro mě byla Praha říše úplně jiných, zvláštních domů a věží, a i lidi z velkoměsta na těch obrázcích na mě působili až démonicky.“

Dům Bartošových stojí na okraji Kopané pod kopcem.

Iveta už od dětství snila o tom, že bude slavnou zpěvačkou.

A v tom měště budu zpívat, seznámím se tam s Karlem Gottem a budu s ním vystupovat, v to jsem věřila už jako malá holčička. Byla jsem přesvědčená, že se mi to podaří, že to ani jinak být nemůže...“

Už od deseti let, ve třetí třídě Základní devítileté školy v Kopané, začala Iveta zpívat ve školním sboru. Když jí bylo třináct, dostala svou první kytaru. Naučila se na ni hrát ve frenštátské lidušce, kam docházela na hodiny zpěvu.

„Nejraději jsem si doma zpívala s magnetofonem. Pustila jsem si nějakého zpěváka a zpívala, tedy spíše křičela s ním. Rodiče to brali jako pubertální výstřelek.“ Ale nebylo to jen dovádění poblázněné puberťačky, což dokazuje fakt, že již ve druhém ročníku frenštátského gymnázia,

ve kterém Iveta studovala od roku 1980, začala zpívat s amatérskou kapelou Dianthus. První rok na gymplu její zájmy sice směřovaly především k jezdecktví a koním, ale v necelých šestnácti už vystupovala na různých zábavách, diskotékách, zpívala spolužákům v tanečních a v okolí Frenštátu pod Radhoštěm byla čím dál známější.

„Vystupovali jsme většinou na zábavách po okolí a já své zpívání brala smrtelně vážně. Každou chybičku jsem obřečela, i když mě kluci z kapely uklidňovali, že si toho stejně nikdo nevšiml. S Dianthusem jsem se vyzpívala a naučila se na pódiu alespoň trochu hýbat, protože jsem na něm zpočátku stála jako dřevo.“ Zpívání a muzika ji natolik chytily, že dokonce od roku 1983 dojížděla na hodiny zpěvu a klavíru k profesorovi Fryščákovi na lidovou konzervatoř do Ostravy.

Iveta zkrátka houževnatě pracovala na tom, aby uspěla. Dokonce objížděla i pěvecké soutěže, které se mnohdy stávaly odrazovým můstkem k objevení nové zpívající hvězdičky, protože na soutěže jezdili i hudební skladatelé a producenti hledat nové talenty. První výrazný pěvecký úspěch potkal Ivetu v roce 1983, kdy zvítězila v okresním kole soutěže mladých zpěváků Talent, která se konala v nedalekém Novém Jičíně, a Iveta na ní zazpívala hit Jitky Zelenkové Ty mi smíš i lhát. V krajském kole v Třinci pak skončila na druhém místě. Druhé místo si také odnesla z pěvecké přehlídky Zlatá loutna, rovněž v Třinci. Díky těmto dvěma úspěchům natočila v tehdejších Československém rozhlasu Ostrava svou první písničku, jmenovala se Napsal jsi pro mě písničku a byla nominována na prestižní Mladou píseň do Jihlavy. Tehdy ještě oplácaná gymnazistka netušila, že ji právě Mladá píseň totálně změní

život. „Byla jsem tlustá,“ přiznala o něco později Iveta největší mindrák svého dospívání.

Soutěž se konala 29. října 1983. Okolo Mladé písňě se již delší dobu točil hudební skladatel Jindřich Brabec, jenž se proslavil písni Modlitba pro Martu, kterou těsně před okupací sovětskými vojsky nazpívala Marta Kubišová. Na ‚Jihlavě‘, jak se tehdy ‚rozjezdu pro hvězdy‘ říkalo, začínali třeba Jitka Zelenková, Petra Janů, Věra Martinová, tehdy ale ještě Šolínová, nebo Petr Kotvald. Osudný se stal i pro Ivetu Bartošovou a Petra Sepešiho.

V roce 1983 přijel na Mladou písň do Jihlavy i skladatel a producent Petr Hannig, jenž objevil Vítězslava Vávru, Zdeňka Izera, Jakuba Smolíka, Stanislava Procházku ml., Lenku Kořínkovou nebo Hanu Zaňákovou, kterou přejmenoval na Lucii Bílou.

„Já jsem ‚své‘ hvězdy objevoval mimo veškeré oficiální struktury, takříkajíc partyzánsky. Vávra by se podle měřítek panujících na ‚Jihlavě‘ nedostal ani na závěrečný koncert. Dokážu si ho představit, jak se trápí při hodinách pohybové výchovy, které byly na festivalu běžné,“ usmívá se Hannig při vzpomínce na jihlavskou školu, ze které měli vycházet mladí, nadějní a připravení zpěváci. „Po sérii úspěchů mnou objevených zpěváků jsem byl přece jen v roce 1983 pozván jako lektor na přípravné letní výběrové kurzy,“ vzpomíná Hannig.

Spolu s ním byli lektory i Jindřich Brabec a Pavel Procházka, který krátce předtím objevil zpěvačku Michaelu Linkovou. „Tehdy to byl velice silný ročník. Zajímavé ovšem bylo, že vítězové ‚Jihlavy‘ se nikdy v masovém měřítku neprosadili, na rozdíl od těch, kteří odjeli domů bez ocenění,“ usmívá se hitmaker Petr Hannig.

To se stalo i Ivetě, která získala v celkovém hodnocení bramborovou medaili, tedy čtvrté místo. Dostatečnou náplastí jí ale byla Cena poroty za interpretační projev. Soutěžila s písňemi Tisíc obyčejných věcí a Jak láska vypadá. „Iveta přijela na soustředění dokonale připravená a jako jediná měla i svůj vlastní repertoár – dvě písničky dramaturga ostravského rozhlasového orchestru Drahoše Volejníka. Byly to velmi melodické, milé písničky a fantasticky se hodily na studijní účely. Škoda, že se potom neobjevily na žádné Ivetině desce,“ ohlíží se zpět Petr

Skladatel a producent Petr Hannig má velkou zásluhu na vytvoření dua Ivety s Petrem Sepešim.

Hannig a opět vyzdvihuje Ivetinu dokonalou přípravu na soustředění mladých zpěváků:

„Zpívala bez sebemenšího problému čistě a zajímavou ‚ostravskou‘ barvou hlasu, což znamená, že správně vyslovovala ‚a‘ a ne jako něco mezi ‚o‘ a ‚a‘, jak je vyslovují interpreti z Prahy a z Čech. Navíc to byla pěkná, slušně vychovaná dívka a ve mně začal hlodat červíček, zda bych přece jenom neměl porušit svůj slib, že už nikdy nebudu dělat ze zpěvaček hvězdy. Jakmile totiž přijde do kapely ženská, všichni muzikanti se začnou natrásat jako tetřivci, jeden hlídá druhého a je po klidu,“ směje se Hannig, který v té době vytvářel image Stanislavu Procházkovi mladšímu. Ve své skupině Maximum měl pohodu, a i proto nechtěl zbytečně čeřit vodu.

„Nakonec jsem si řekl ‚ne‘, i když jsem věděl, že z toho děvčete bude jednou velká hvězda. Na Ivetu jsem upozornil Pavla Procházkou, který měl ve své skupině Petra Sepešihou, a začali jsme spekulovat, že bychom tyhle dva vyloženě kladné typy mohli dát dohromady. Jenže Pavel už produkoval Miki Linkovou a té by se rozhodně nelíbilo, že se její producent stará ještě o jinou zpěvačku, což je pochopitelné, protože ženská ženskou nikdy nesnese. Já jsem si zase život nechtěl komplikovat tím, že bych musel pro Ivetu zajistit v Praze ubytování a hradit jí jízdné až z Frenštátu na každé vystoupení do Prahy a zpět. A do toho bych musel hlídat mladou holku před loupeživými muzikanty. Navíc jsem moc dobře věděl, že Standa Procházka by byl na každého, s kým by se měl dělit o mé producentské nápady, ještě žárlivější než ženská na ženskou. Nesnesl totiž vůbec pomýšlení, že bych se měl věnovat i někomu jinému než pouze jemu.“

Při soutěžním večeru nakonec Petr Hannig spolu s Pavlem Procházkou vytáhli z poroty kolegu z rádia Pavla Vaculíka a spolu ukuli plán vytvořit nové duo. Něco jako Yveta Simonová a Milan Chladil, ale s hudbou podle mentality mladých tehdejší doby, tedy začátku osmdesátých let minulého století.

„Vaculík přizval ke spolupráci textaře Jana Krůtu a jejich společná písnička Knoflíky lásky se stala okamžitě superhitem. Pak natočili Červenám a Iveta se během půl roku vyšvihla z neznáma na čtrnácté místo ve Zlatém slavíku. Vaculíkovi a Krůtovi se podařilo strefit do poptávky televizních diváků i rozhlasových posluchačů. Takové chtěly mít babičky své vnuky a vnučky, takové děti chtěli mít rodiče a takového chlapce či dívku chtěli mít mladí,“ vzpomíná ve své knize Jak jsem objevoval hvězdy Petr Hannig.

Na debutovém albu Ivety a Petra nazvaném podle jejich prvního hitu Knoflíky lásky měl Hannig tři písničky a pro Ivetu ještě složil skladbu V záři reflektorů, kterou později natočila ve studiu Ladislava Štáidla.

„Bylo to zvláštní. Připadala jsem si jako v říši divů. Pořád jsem nemohla uvěřit, že se mi splnil sen a vše jde přesně tak, jak jsem si vysnila. Asi se to stává málokdy,“ popisovala Iveta své tehdejší pocity.

Ivetina první láska? Petr Sepeš!

Po boku Petra Sepešihho začala nejen Ivetina velmi úspěšná profesionální kariéra, ale i první opravdová láska. I proto se u tohoto talentovaného zpěváka, který chtěl využít každou možnost uplatnit se, zastavíme trochu více. Petr Sepeš se narodil 23. dubna 1960 ve středoslovenském Brezně. Když mu byly dva roky, přestěhoval se s rodiči do západočeské Aše. Po čase otec rodinu opustil a Petr žil jen s maminkou a s o dva roky mladším bratrem Janem.

„Máma pracovala v noci v pekárně, dopoledne spala a odpoledne se nám věnovala. Jakmile jsme trochu povyrostli, nastoupila do textilky a s bráchou jsme se starali o sebe sami. Prožili jsme harmonické dětství a myslím, že jsme byli podnikaví rošťáci,“ vzpomínal na své dětství Petr.

Své první pěvecké vystoupení absolvoval Petr už na základní škole, kde zpíval od druhé do osmé třídy v dětském sboru. „Chodilo do něj asi třicet holek a já jako jediný kluk. Časem jsem se naučil hrát na kytaru, kterou jsem dostal od sestřenice, a začal skládat vlastní písničky. Jako třináctiletý jsem vyhrál pěveckou soutěž Puškinův památník, a protože jsme v osmé třídě zůstali ve sboru jen čtyři, já a tři holky, báječně jsme se sezpívali a vyhrávali všechny okresní a krajské soutěže. Vedl nás Vladimír Dalměřic, jenž nás dokonale nakazil svým nadšením pro muziku,“ zavzpomínal Petr Sepeš. Stíhal chodit i na klavír do lidové školy umění a hrát na bicí i baskytaru. Po základní škole chtěl jít studovat průmyslovku, ale nakonec nastoupil na Střední odborné učiliště technické v Aši do učebního oboru s maturitou. Měl se stát mechanikem textilních strojů.

V šestnácti založil svou první skupinu, Appendix, a začal chodit na hodiny zpěvu. „Zkoušeli jsme ve škole nad jídelnou a hráli na diskotékách a na zábavách. Když se však v pololetí učitelé podívali na náš prospěch, odnesli nám nástroje na půdu a kapela se rozpadla.“ V té době také hodně sportoval – hrál fotbal, nohejbal, běhal, a dokonce i boxoval. A taky poslouchal Karla Gotta, holandského Taka a Stevie Wondera. Petrovým největším idolem byl však francouzský herec Alain Delon. Do prestižní ankety Zlatý slavík, kterou u nás pořádal týdeník Mladý svět, posílal hlasy se jmény Karel Gott a Marie Rottrová.

Setkání Ivetty s Petrem Sepešim odstartovalo její úspěšnou profesionální pěveckou kariéru.

Přes amatérské soutěže, na nichž vystupoval jako zpěvák s kytarou, se probojoval v roce 1978 až na známý svazácký festival talentů Mladá píseň do Jihlavy, kde tehdy soutěžil rovněž začínající Petr Kotvald. Možná i tréma způsobila, že ani jeden z nich si ve finále nevyzpíval žádnou cenu. „Byl jsem z tolika lidí v hledišti tak ztrémovaný, že jsem uprostřed své vlastní písničky, kterou jsem zpíval snad tisíckrát, zapomněl včas nastoupit. Dirigent musel znovu začít a já se ostudou málem propadl. Já i Petr jsme jeli domů téměř s breketem a od té doby jsme dobří kamarádi. Doma jsem si řekl, že se do Jihlavy ještě jednou prozpívám a všem ukážu, že umím zpívat i bez chyb,“ prohlásil tehdy Petr Sepeši odhodlaně a na svůj slib nezapomněl.

Po maturitě absolvoval několik pěveckých soutěží a intenzivně začal chodit k profesorce zpěvu. Zpěv chtěl studovat i na konzervatoři, ale než se stačil připravit k přijímacím zkouškám, narukoval 1. října 1980 do Unhoště na Kladensku na vojnu. „Myslel jsem, že se zpíváním je konec. První půlrok byl tragický, žil jsem v poklusu a na kytaru ani nesáhl.“ Nakonec na vojně založil kapelu, se kterou zpíval po okolních vesnicích. Také vystupoval sám jen s kytarou a s vlastními písničkami, za což získal stříbrnou medaili v celoarmádní soutěži amatérských zpěváků.

Z vojny domů se vrátil až po okresním kole jihlavského festivalu Mladá píseň. Šťěstí mu ale přálo, protože mohl vystoupit přímo v krajském kole v Karlových Varech. A zvítězil! Postupně se s vlastní skladbou Slůvka probojoval až do Jihlavy. O přízeň poroty se tam koncem října 1983 ucházeli mimo jiné i jednadvacetiletý student ze slovenského Brezna Pavol Habera, nebo sedmnáctiletá studentka z Odolena Vody Petra Zámečnicková. Mimo Slůvek Petr zazpíval skladbu Jindřicha Brabce a Zbyška Malého Jací jsme a skončil na druhém místě za Slovenkou Ingrid Kalmanovou. Jak jsme již zmínili, Cenu poroty za interpretaci tam tehdy získala sedmnáctiletá Iveta Bartošová.

„Právě jsem se chystal odejít ze zkoušky na chvíli na vzduch, když najednou slyším zpěv. Zastavil jsem se a poslouchal. Na tom hlase mě něco fascinovalo, přitahovalo, byl mi nějak důvěrně blízký. Ivetu jsem předtím nikdy zpívat neslyšel. Ta písnička mi pak zněla celé odpoledne v uších. Večer po zkoušce se mluvilo páté přes deváté a ani nevím, kdo řekl: ‚Jak jsem vás tak, Petře, poslouchal, vy byste se s Ivetou Bartošovou hodili báječně dohromady.‘ Podívali jsme se s Ivetou po sobě. Usmála se a brala to jako žert. Já ne. Hned ráno jsem uháněl s kytarou v ruce na zkoušku. Zkusili jsme společně písničku – a vše bylo jasné. Nikdy bych nevěřil, že dva hlasy zapadnou tak dobře do sebe. Jako kdybychom spolu zpívali odjakživa,“ přiblížil v dubnové Melodii z roku 1984 Petr Sepeši první setkání a nápad vytvořit duet právě s o šest let mladší Ivetou Bartošovou.

„Když jsem se vrátila domů z festivalu v Jihlavě, vůbec jsem se nemohla soustředit na učení, přestože jsem měla před maturitou. Měsíc se nic nedělo a já denně marně nakukovala do poštovní schránky. Pak přišel telegram,

abych přijela do pražského rozhlasu na nahrávání. Byla jsem šťastná jak blecha. Nazpívala jsem tam písničku To mě nenapadá a pak duet s Petrem Knoflíky lásky. Poslouchali jsme se ze záznamu, hořely nám tváře a rozrušením jsme se klepali. To, o čem jsme po léta snili, se nám vyplnilo. Obě písničky jsem si nechala stočit na kazetu. Když jsem ji potom pustila doma rodičům, maminka se rozbrečela a tatínek byl dojatý;“ vzpomínala po letech v Mladém světě Iveta.

Život ale pro Ivetu tehdy ještě nebyl jenom o zpěvu, čekala ji totiž zkouška dospělosti. Skutečnost, že odmaturovala jen tak tak, přiznala i v dalším rozhovoru. „Při maturitě bylo veselo. Na gymnáziu jsme měli skvělého pana ředitele z Rožnova pod Radhoštěm, který nás učil dějepis a docela mi fandil. Když jsem během maturity dělala zkoušku z matematiky, vytáhla jsem si otázku, o které jsem toho moc nevěděla. Na tabuli jsem něco napsala, ale příklad jsem nedodělala. Pan ředitel řekl, že mi přinese kytaru a nakonec jsem komisi zazpívala. Dostala jsem trojku. Mimo matematiky jsem maturovala z češtiny, ruštiny a zeměpisu.“

V roce 1983 měl Petr Sepeši maturitu už několik let za sebou a touha stát se profesionálním zpěvákem v něm hořela naplno. Kromě společného natáčení s Ivetou si zazpíval i sólově na Sovětské písně v Přerově a o rok později na jejím celostátním finále v Ostravě. A právě tato sovětská píseň pod názvem Máme stejný osud byla Petrovou první písničkou, která vyšla na desce. Stále ovšem snil o tom, jak bude zpívat v Praze. „Nikoho jsem v hlavním městě neznal, jen jsem věděl, kde je Václavák, Kotva a Národní divadlo. Rozhodl jsem se však, že využiji každou možnost, a když mě odmítnou v jedněch dveřích, půjdu do druhých.“

Krátce po maturitě, v roce 1984, natočila Iveta Bartošová své první televizní vystoupení. V prvním díle čtvrtletníku režiséra Jaromíra Vašty Sejdeme se Na výsluní, který mimochodem moderovala Helena Vondráčková, zazpívala píseň To mě nenapadá. Ve stejném pořadu se představil se sólovou skladbou Den, kdy nejsem s ní i Petr Sepeši. Obě písně vyšly na jejich prvním singlu, který zaznamenal velmi příznivý ohlas. ‚Výsluní‘ se tak stalo odrazovým můstkem k dalším úspěchům a příležitostem. Druhý singl se sladkými due-

Prvním duetem Petra a Ivety byly hitové Knoflíky lásky.

ty Knoflíky lásky a Červenám se stal neuvěřitelným hitem a rychlostí blesku katapultoval mladé začínající zpěváky mezi tehdejší československou pěvec-kou špičku, které vévodili Karel Gott, Hana Zagorová, Helena Vondráčková nebo Jiří Korn. Hodně k tomu přispělo i opětovné vystoupení ve druhém díle televizního ‚Výsluní‘, kde zazpívali Knoflíky lásky.

To už ale nebylo s Ivetou k vydržení a rozhodla se, že se spolu s Petrem přestěhují do Prahy. „Na neustálé dojíždění jsem neměla peníze a ani čas, protože mi cesta do Prahy trvala i s přestupy devět hodin. Bylo mi sedmnáct a rodiče mě nechtěli do hlavního města pustit, protože se báli, jak se ve zcela neznámém prostředí budu sama protloukat po podnájmech.

Chtěli, abych začala se zpíváním v Ostravě, kde jsem podle nich měla větší šanci. Jenže mě to táhlo do Prahy. Nakonec mi řekli, že už mám věk na to, abych se rozhodla sama. Zabalila jsem si spacák a pár nejdůležitějších věcí a vyrazila do vysněné Prahy. Měla jsem radost a hrůzu zároveň, protože jsem se bála, že na profesionální zpívání nebudu mít. Najednou jsem měla pocit, že jsou všichni lepší než já,“ přiznává upřímně po letech Iveta.

V květnu 1984 odmaturovala a v pondělí 9. července se i se Sepešim natrvalo přestěhovala do našeho hlavního města. „Můj příjezd do Prahy s taškama a spacákem, to bylo něco tak strašně velkého, bylo to, jako by se něco ustříhlo a začal úplně nový život. Vystoupila jsem z vlaku a celá jsem se chvě-la. Stála jsem před Hlavním nádražím a ze všech stran se na mě valily tóny města, které se slévaly v chránovou muziku. Položila jsem tašky a spacák na asfalt chodníku a lapala po té muzice jako očarovaná, a když jsem se vzpa-matovala, chci popadnout svoje věci, ale spacák byl pryč. Tak mě přivítalo velkoměsto. Tak jsem mu zaplatila první daň. Petr Sepeši mě čekal u koně na Václaváku. Vidím ho jako dnes, jak sedí na soklu sochy svatého Václava a vyhlíží mě. Pak jsme spolu procourali Václavák a najednou byla noc a my obcházelí telefonní budky a hledali tu správnou, abychom konečně uslyše-li – ‚Jo tak přijedte... mám tu spartakiádní lůžko, žádný problém, u mě se vospíte...‘ Už nikdy potom jsem nezažila tak nádherné dobrodružství... A jak jsem tenkrát byla naivní! Představ si, že jsem vůbec nepočítala s nějakými komplikacemi. Byla jsem bez peněz, bez bydlení... a šťastná. Nezdá se ti to jako červená knihovna?“ vzpomínala v roce 1992 Iveta na své těžké začátky v Praze v rozhovoru časopisu Interview.

Několik prvních měsíců v našem hlavním městě totiž Iveta s Petrem prožili po podnájmech a většinou bez peněz. V listopadu 1984 Iveta zazpívala rusky na Dnech ruské a sovětské hudby v Karlových Varech a taky spolu s Petrem natočila další nové duety.

Jejich singl Knoflíky lásky se několik měsíců držel mezi nejprodávanějšími malými deskami Supraphonu a zvítězil i v rozhlasové soutěži Start. V sed-mém ročníku ankety Diskoslavík 1985 dokonce skončil na 4. místě v kate-gorii Nejuznávanější domácí skladby. Jeho popularitu ještě podpořila druhá

Pracovní vztah Ivety a Petra časem přerostl v lásku.

účast obou zpěváků v televizním ‚Výsluní‘, kam se Petr s Ivetou vrátili ještě jednou, aby zazpívali duet Krásně se to věří.

Nebývalý zájem široké veřejnosti o romantické duety Petra a Ivety, jak si začali říkat, jistě podpořil i fakt, že byli po Yvettě Simonové a Milanu Chladi-
lovi, kteří však v polovině osmdesátých let oslovovali především starší gene-
raci, a rozpadlém duu Hana Zagorová a Petr Rezek, jediným mladým duem
na československé hudební scéně. Po ‚Výsluní‘ vystoupili i v několika dalších
populárních televizních pořadech, jako byla Hitšaráda, Dva z jednoho města,
Šestý den je sobota, Televizní klub mladých či Silvestr.

Pro Petra Sepeših se v tu dobu stávala práce naprosto vším a byl jí zcela
pohlcen. Důležitější než to, kde bude bydlet, pro něj bylo, kde a co bude zpí-
vat. Naštěstí se jich ujal skladatel a producent Pavel Vaculík a vytvořil pro ně
autorský tým v podobě tehdejších protežovaných autorů (Petr Hannig, Sta-
nislav Chmelík, Jan Krůta, Václav Hons, Jaroslav Machek, Zdeněk Rytíř).
Začali spolupracovat s Tanečním orchestrem Československého rozhlasu
(TOČR), který řídil Felix Slováček. „Felix nám v mnohém poradil a z ničeho
nedělal drama. Dokonce se dokázal na jevišti zasmát a vytvořit pohodu. Brzy
z nás spadla počáteční nervozita a napětí a rád jsem si s ním povídal,“ vzpo-
mínal po čase Sepeši.

„Ivetu s Petrem jsme objevili s Pavlem Vaculíkem na Mladé písni. Pavel byl
v té době šéfdramaturg Československého rozhlasu, měl vystudovanou kon-
zervatoř v Římě a je to nesporný vyhledavač talentů a melody-maker. Tenkrát

se nabídl, že by je dal dohromady a složil
pro ně písničky na první desku. Jmenovala
se Knoflíky lásky, podle prvního hitu, který
pro ně Pavel složil,“ vzpomíná na začátky
Ivetiny kariéry Felix Slováček. „Myslím si,
že to bylo strašně zdařilé spojení, dát tyhle
dva dohromady. Nejen že jim to slušelo,
ale zasáhli úplně všechny. Mladé kluky
i holky, ale i jejich rodiče. Sepeši byl pěkný
blondák a Iveta zase takové rozvinuté
poupě, na které letěli kluci. Jejich spojení
zkrátka oslovovalo všechny tehdejší tee-
nagery, kluci chtěli být jako Petr a holky
zase jako Iveta,“ přiznává Slováček o dob-
rém marketingovém tahu, který spojil dva
neznámé, ale zajímavé zpěváky v duo.

Iveta s Petrem zpívali v první polovi-
ně koncertního pořadu bigbandu Česko-
slovenského rozhlasu. Druhá polovina
patřila známým hvězdám, mezi které ten-

Petr Sepeši byl velmi cílevědomý
a tvrdě na sobě pracoval.

krát patřil například Karel Hála. „Když začínali, tak byli poslušní. Všechno, co jsme jim řekli, udělali. Věřili nám a později se ukázalo, že jsme to s nimi mysleli dobře. Myslím si, že trošku haprovat to začalo až tehdy, když jim dělal manažera Gottlieb a zlom přišel v době, kdy se Petr zabil,“ naznačuje Ivetiny pozdější problémy Felix Slováček.

Spolupráce s Josefem Lauferem a Michalem Davidem

Přestože vystupovali především jako duo Petr a Iveta, nevyhýbali se ani sólovým písním a projektům. Petr si například odskočil na šestý ročník Sovětské písně do Ostravy a Iveta si zase zazpívala se Stanislavem Procházkou mladším v televizním pořadu Písničky včera, dnes a na zítřek směs písní z filmového muzikálu Starci na chmelu. Mimo TOČRu nahrávali i s Orchestrem Československé televize, který řídil Václav Zahradník, a na koncertních pódii se představili v koncertním programu Josefa Laufera a jeho skupiny Golem. „Vystupování s Golemem pro nás představovalo lekce profesionality,“ tvrdil Petr.

Pokud bylo méně vystoupení, zpívali i jako barová zpěváci v Lucerna baru (dnešní Lucerna Music Bar). „Nemyslel jsem si, že to bude tak namáhavá práce. Ono to vypadá strašně hezky v televizi nebo na rozsvíceném pódium, ale tam už vlastně jde o výsledek tvrdé dřiny a přípravy, která nekončí prakticky nikdy. Naštěstí nás to hrozně baví, a proto jak zpíváme v jedné z našich písníček – my to zvládneme,“ řekl v roce 1984 Sepsí, jehož popularita začala strmě stoupat. Zatímco v roce 1983 byl ve Zlatém slavíku na 73. příčce, o rok později byl už 14., a v Diskoslavíku skončil dokonce v první pětce!

„Popularita? Je příjemná, protože je důkazem toho, že se prosazujeme. Má ovšem také dost stinných stránek. Ztrácíme soukromí, jsme najednou vystaveni velké pozornosti... Máme přitom normální, všední problémy, těch nás nikdo nezbaví. Na nákupy běháme brzy ráno, jindy není čas. Bydlíme v podnájmu, nemáme telefon, auto... Máme ale práci, která nás těší, a ta nám stojí za všechno,“ podotkl Petr.

Rozdílně snášeli, když začali po nocích zpívat ve vyhlášeném Lucerna baru. Zatímco Petrovi krušné začátky příliš nevadily, Iveta z nich byla zoufalá. „Zpívat do rána a potom se nemít kde pořádně vyspat ani umýt, mě hrozně vyčerpávalo. Byla jsem ze všeho nervózní, vyčerpaná a často jsem se s Petrem pohádala kvůli nějaké hlouposti. Petrovi bylo jedno, kde spíme, především jej zajímalo, co a kde budeme zpívat, kdežto pro mě bylo nejdůležitější mít někde zázemí, alespoň koutek s postelí, kde bych měla své věci a mohla si v něm odpočinout, kdykoliv to potřebuji,“ popisuje své tehdejší peripetie Iveta Bartošová.

Psychické problémy se poměrně brzy odrazily i na jejím zpívání, které se prudce zhoršilo. „Navíc jsem vždycky byla tichá a uzavřená holka a najed-

0 vzrůstající popularitě mladých zpěváků svědčily i první titulní stránky časopisů.

kteřá byla společná pro zpěváky i zpěvačky, skončila na desátém místě Iveta s Petrem s 1886 hlasy. Před nimi byli Karel Gott, Hana Zagorová, Helena Vondráčková, Jiří Korn, Peter Nagy, pěvecké duo Stanislav Hložek – Petr Kotvald, Marie Rottrová, Michal David a Miroslav Žbirka. Jen pro doplnění dodáváme, že v kategorii herecké zvítězil Miloš Kopecký před Vladimírem Menšíkem a Ivou Janžurovou, v hudební Orchestr Karla Vágnera před Olympikem a Orchestrem Ladislava Štáidla a v taneční Vlastimil Harapes před Baletem Československé televize a Baletem Pavla Šmoka. Televizní rolnička, od roku 1985 Zlatá rolnička, se po sametové revoluci v roce 1989 přeměnila na TýTý a existuje dodnes, i když ji už nevysílá Československá nebo Česká televize, ale komerční Nova.

Po čase začali Petr a Iveta účinkovat v koncertním programu Rodinná show pověstného manažera a objevitele pěveckých hvězdiček Františka Janečka a jeho skupiny Kroky, v níž byl hlavní hvězdou Michal David. Jako hosté v ní vystupovala celá řada zpěváků, například Pavel Horňák, Sagvan Tofi, Markéta Muchová, Jan Cézar, Arnošt Pátek, Marcela Holanová či Josef Melen. „Byla to tvrdá škola. Vyzpívali jsme se a já se po třech měsících pravidelného zpívání konečně zbavil trémy. Vždycky se mi totiž při první písničke stáhla tvář a málem jsem nemohl ani mluvit, natož zpívat. Taky jsme si vyzkoušeli, jaké to je večer koncertovat a druhý den od rána obíhat agenturu, natáčet ve studiu a zařizovat spoustu dalších věcí,“ vzpomínal později na angažmá v Krocích Sepeši.

nou po mně teď všichni chtěli, abych byla společenská, se všemi se bavila a dovedla jim vtipně odpovídat. Jenže já měla strach, že řeknu nějakou hloupost a budu všem k smíchu, proto jsem raději mlčela. Měla jsem spoustu mindráků a vedle suverénních lidí jsem si připadala jako hloupá naivka,“ prozrazuje Iveta otevřeně o svých pražských začátcích.

Tak jako byl Zlatý slavík anketou popularity interpretů a skupin, kterou každoročně pořádal časopis Mladý svět, redakce časopisu Týdeník Televize uspořádala spolu s Československou televizí obdobnou anketu popularity Televizní rolnička, která byla v roce 1984 rozdělena na kategorie hereckou, pěveckou, hudební a taneční. Zatímco hlavní cenu diváků získala dvojice Jiřina Bohdalová – Vladimír Dvořák s 34 827 hlasy, tak v pěvecké kategorii,